

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΚΟΤΤΟΝ

Η ΑΠΙΣΤΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΤΛΑΙΝ

Ἀρμάνδος Μπουίσοονέλ, τμηματάρχης στο ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν, ἦταν ἕνας σοβαρὸς κύριος 55 χρόνων, ὑπόδειγμα δημοσίου ὑπαλλήλου ἀκόμη καὶ στο παρυσιαστικὸ του: τσακιστὸ κολλάρο, χοντρή βέρα, σκληρὸ καπέλλο κι ὀμπρέλλα.

Ὅταν λοιπὸν κάποιοι συγγενεῖς του προσκάλεσαν τὴ γυναῖκα του νὰ περάσῃ τὸ Σάββατοκύριακὸ της στὸ Σαιν-Κλοῦ, τὴν ἄφησε νὰ πᾶ μονάχη, γιὰ τὸ Σάββατο τὸ βράδυ δὲν ἔπρεπε νὰ

χάσῃ τίς ἀγορεύσεις τῶν συναδέλφων του στὴ γενικὴ συνέλευσι τοῦ συλλόγου τους.

Ὁ κ. Μπουίσοονέλ λοιπὸν θὰ περνοῦσε ἡσυχά ἐκείνες τίς σαρανταοκτὼ ὄρες ποῦ θὰ ἔλειπε ἀπὸ κοντὰ του ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα, ἂν τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ γυρίζοντας ἀπὸ τὴν περιπάτου, δὲν τοῦ καρφωῖονταν ἄξαφνα ἡ ἰδέα νὰ διασκεδάσῃ λιγάκι πρὶν κλειστῇ τὸ σιωπηλὸ κι ἔρημο σπίτι του.

Ἐκεῖ ἀκριβῶς, στὴν ἀρχὴ τοῦ βουλευτάρτου, μιά φωτεινὴ ρεκλάμα τραβοῦσε τὸν κόσμο νὰ δῆ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὴν τελευταία ἀμερικάνικη ὑπερπαραγωγή. Γιὰ τὴν, σὰς παρακαλῶ, νὰ μὴν πᾶν κι ὁ κ. Ἀρμάνδος Μπουίσοονέλ νὰ περάσῃ μιά εὐχάριστη ὥρα στὸν κινηματογράφο; Τί τὸν ἐμπόδιζε; Ἀπολύτως τίποτα! Γι' αὐτὸ καὶ τῆγε, ὀλόχαρος σὰν μικρὸ παιδί.

Τὸ πρῶτο μέρος τοῦ προγράμματος παρουσίαζε δέκα λεπτῶν προπολεμικὸν κινηματογράφο. Ἦταν τόσο περιεργὸς καὶ τόσο νοσταλγικὸς αὐτὸς ὁ γυρισμὸς στὰ περασμένα! Ἐκεῖνο τὸ βράδυ παρουσιαζοῦσαν τὸν ἑορτασμὸ τῆς 14ης Ἰουλίου τοῦ 1907. Ἡ καρδιά τοῦ πενηντάρη Παρισιοῦ σκιρτοῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ κάθε φορὰ ποῦ ἔβλεπε στὴν ὀθόνη νὰ περνοῦν ἡ διάφορες προσωπικότητες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης...

Ἄξαφνα ὅμως, ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ περίμενε, ἡ καταστροφὴ τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι σὰν κεραμίδια!

Στὸ πρῶτο «πλάνο» τοῦ ἀνώνυμου πλήθους ποῦ ἦταν μαζεμένο γύρω ἀπὸ τὸ «Γκράν-Παλαί», ὁ κ. Ἀρμάνδος Μπουίσοονέλ εἶδε νὰ ξεπροβάλλῃ στὴν ὀθόνη ἡ σιλουέττα τῆς γυναίκας του —ναί, ναί, τῆς γυναίκας του, τῆς Μαντλαίν — ποῦ τὴ φιλοῦσε στὸ στόμα ἕνας νεαρὸς κύριος μὲ ξανθὸν γένι καὶ φαβάκι.

Ὁ Ἀρμάνδος Μπουίσοονέλ, μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα καὶ γουρλωμένα μάτια, μπόρεσε νὰ παρακολουθήσῃ λιγα δευτερόλεπτα τὸ τρυφερὸ ἀγκάλιασμα καὶ τὸ ἐκστατικὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας του, ξεροκαταπίνοντας ἀπὸ τὴ στενοχώρια του. Ἐπειτα, μιά ἀπότομη ἀλλαγὴ τῆς σκηνῆς, ἀντικατέστησε τίς τρυφερότητες τῆς γυναίκας του καὶ τοῦ φίλου της μὲ τὸ καλοκάγαθο πρόσωπο τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας Φαλλιέρ.

Ὁ ἄτυχος σύζυγος εἶχε κερῶσει στὴ θέσι του σὰν κεραυνόπληκτος. Μὰ τί; Εἶχε σταματήσει κι ἡ καρδιά του; Μιά τέτοια τραγωδία, δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴ φαντασθῇ ποτέ του! Μέσα στὸ κεφάλι του βούιζαν σὰν μέλισσες ἡ πιὸ τρελλές κι ἡ πιὸ ἐξωφρενικὲς ἰδέες. Ἀόρατοι δαίμονες μὲ πυρωμένα καρφιά του τρυποῦσαν τὸ μυαλό, τ' αὐτιά καὶ τὰ μάτια. Τί μαρτύριο, Θεέ μου, τί μαρτύριο! Ἀπάνω στὸ κάτασπρο, στὸ ἄσιπλο ἄνθος τῆς ψυχῆς του, ἡ ζήλεια εἶχε ἀρχίσει νὰ στάξῃ τὸ μαῦρο φαρμάκι της. Ἐπειτα ἡ ἀγανάκτησις, ὁ πόνος, ἡ τροπὴ τοῦ ξέσχιγαν τὴν καρδιά σὰν μαχαίρια. Κι ἡ φτωχὴ καρδιά του μᾶτωσε κι ἔκανε τὰ μάτια του νὰ βουρκώσουν. Διὸ χοντρά δάκρυα κύλησαν τότε πάνω στὸ χλωμὸ πρόσωπό του...

Ἐπειτα ἀπὸ εἰκοσιεῖς χρόνων ἡσυχία καὶ ταχτοποιημένη ζωὴ, δηλαδή εὐτυχισμένη, ὕστερα ἀπὸ εἰκοσιεῖς χρόνων ἀξιοπρέπεια κι ὑπερηφάνεια συζύγου γιὰ τὴν πιστὴ γυναῖκα του, μάθαινε ἄξαφνα ὅτι ἡ Μαντλαίν δὲν εἶχε ἀπατήσει!..

Γιὰ φαντασθῆτε! Ἐκεῖ ποῦ καθόταν ἡσυχά στὴ θέσι του μὲς στὸ σκοτάδι καὶ διασκεδᾶσε νοσταλγώντας τὰ παλαιά, εἶχε δὴ μπροστά του, στὴ φωτεινὴ ὀθόνη, μὲ τὰ μάτια του, τὸ φίλο τῆς γυναίκας του νὰ τὴν ἀγκαλιάζῃ καὶ νὰ τὴ φιλεῖ ξεδιάντροπα—

στὸ στόμα! Μήπως εἶχε ἀνάγκη ἀπ' ἄλλες ἀποδείξεις; Μήπως δὲν ἦταν ὀλοφάνερο; Ἡ Μαντλαίν, ἡ πεντάμορφη τότε Μαντλαίν, τὸν ἀπατοῦσε σὰν τὴν πιὸ τρελλὴ καὶ τὴν πιὸ ἀμυαλὴ γυναῖκα! Πῶς μπορούσε νὰ μὴν ἦταν αὕτη; Ὁ φτωχὸς Μπουίσοονέλ εἶχε ἀναγνωρίσει ἀκόμη καὶ διάφορες λεπτομέρειες τῆς τουαλέτας της: τὴν αἰγκρέττα τοῦ καπέλλου της ποῦ τὴν εἶχαν ἀγοράσει τότε, κατὰ τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου τους καὶ τὴν περίφημη νταντελλένια ἐσάρτα της ποῦ τῆς εἶχε χαρίσει ἡ θεία Κατερίνα.

Τί φρίκη! Ἡ Μαντλαίν, ἡ ἀγαπημένη του Μαντλαίν ποῦ ἦταν τότε τόσο εὐθυμὴ, τόσο καλὴ, τόσο τρυφερὴ μαζὺ του, τὸν ξεγελοῦσε σὰν μιά θεατρίνα ποῦ ἤξερε νὰ παίξῃ καλὰ τὸ ρόλο της. Ὁ γάμος τους λοιπὸν, ὁ ἱερὸς γάμος τους, ἦταν μιά κωμωδία;

Ὁ ἄτυχος Μπουίσοονέλ παράτησε τὴν ἀμερικάνικη ὑπερπαραγωγὴ καὶ μ' ἕνα πικρὸ ἀναστεναγμὸ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, σκονταψε δυὸ-τρὶς φορὲς στὸ χαλί τοῦ διαδρόμου καὶ τέλος, παραπατώντας σὰν μεθυσμένος, βρέθηκε στὸ ὄρομο. Σὰν αὐτόματο τότε τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του, δίχως νὰ συλλογιζέται πεία τὸν τόσο πολυπόθητο ὕπνο του. Μὰ ὁ ὕπνος δὲν τὸν πρὸδωσε. Μόλις ὁ Ἀρμάνδος Μπουίσοονέλ ἔγειρε στὸ κρεβάτι του, ἄρρωστος ἀπὸ τίς ἑφαρκινὲς συγκινήσεις, ἀποκοιμήθηκε βαρεῖα ὡς τὸ πρῶτο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἐξύπνησε, ἀρχισε νὰ θυμᾶται πάλι τὴ συμφορὰ του καὶ τότε κατάλαβε ὅτι θὰ εἶχε τὴ δύναμι νὰ κἀνῃ ἕνα ἔγκλημα. Ναί! Ἐνα τρομακτικὸ ἔγκλημα ποῦ θὰ γραφόταν σ' ὅλες τίς ἐφημερίδες μὲ χτυπητοὺς τίτλους καὶ θ' ἀναστάτωνε τὸ Παρίσι. Ἡ ἀμαρτωλὴ δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀτιμώρητη. Θὰ τὴν στραγγάλιζε κι ἔπειτα θὰ τὴν πετοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ὅπως τσαλακάνουμε καὶ πετάμε ἕνα κουρελόχαρτο!..

Ἐνας ἄνθρωπος σὰν κι αὐτὸν, ἕνας δημόσιος ὑπάλληλος τῆς θέσεώς του, ἕνας ἐντιμὸς σύζυγος σὲ κάτι τέτοιες στιγμὲς βρίσκεται στὸ ὕψος του καὶ δὲν συλλογιζεται τίποτ' ἄλλο, παρὰ μονάχα τὴν ἀξιοπρέπεια του, τὴν τιμὴ τὴν αὐτὴ ὑπόληψι...

Ἐπειτα ἀρχισε νὰ συλλογιζεται ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ δολοφονῆ τὴν γυναῖκα του ἔτσι, ἀπότομα, σὰν ἀπάχης, ὅπως σκοτώνουν οἱ κοινοὶ κακοῦργοι. Τὸ ἔγκλημά του ἔπρεπε νὰ ἦταν σατανικὸ, μακιαβελικὸ, πρωτότυπο. Ὅταν θὰ γυρίζε λοιπὸν ἡ γυναῖκα του, δὲν θὰ τῆς φανέρωνε τίποτα, μόνον μὲ τὸ πιὸ ἄθλιο ὕψος τοῦ κόσμου θὰ τὴν ἔπαιρνε νὰ πᾶνε νὰ διασκεδάσουν λιγάκι στὸν κινηματογράφο... Ἐκείνος ὁ κινηματογράφος τοῦ βουλευτάρτου θὰ ἦταν γι' αὐτὴν ἕνα εἶδος Κακουρησιδικεῖου. Ἐκεῖ πέρα ἡ ἄπιστη Μαντλαίν θὰ ἔβλεπε τὸ ἔγκλημά της, τ' ἀναμφισβήτητα πειστήριά του καὶ θ' ἄκουγε τέλος τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι. Ὁ ἄνδρας της θὰ τὴν τιμωροῦσε σκληρὰ καὶ παραδειγματικά μὲ τὴν ποινὴ τοῦ στραγγαλισμοῦ!..

Ὅταν τέλος ὁ Ἀρμάνδος Μπουίσοονέλ κατόρθωσε μὲ κάβη λεπτομέρεια τὴ μακιαβελικὴ ἐκδίκησί του, ἡ μελλοθάνατη γύρισε ἀπὸ τὸ Σαιν-Κλοῦ.

Ἡ Μαντλαίν μῆκε ἄξαφνα, σὰν φύσημα ἀνέμου στὸ σιωπηλὸ καὶ ἡσυχὸ διαμέρισμά τους, λαχανιασμένη ἀπὸ τὴν ἀτέλειωτὴ σκάλα κι ὄχι μόνον δὲν πρόσεξε τὸ ἐπικίνδυνο ὕψος τοῦ συζύγου της, παρὰ ἀρχισε νὰ τὸν ρωτᾷ γιὰ ἕνα σωρὸ πράγματα, περιεργὴ νὰ μάθῃ τὰ ὅσα συνέβησαν κατὰ τὴν ἀπουσία της. Μήπως εἶχε κάψει τὸ φαί ἡ ὑπηρετρία; Μήπως δὲν τοῦ εἶχε στρώσει καλὰ τὸ κρεβάτι; Μήπως τοῦ εἶχε πᾶει κρῶ το πρόγευμα; Μήπως;..

Ὁ Ἀρμάνδος Μπουίσοονέλ μ' ἕνα περιεργὸ ὕφος καὶ μ' ἕναν ἀκόμη πιὸ περιεργὸ τόνο στὴ φωνή, τῆς ἀπαντοῦσε ἀμέσως κι ἔτοιμαζόταν, μόλις εὑρίσκει τὴν εὐκαιρία, νὰ προφέρῃ τὴν ἐκδικητικὴ φράσι ποῦ τοῦ ἔκαιγε τὰ εἰληθι: «Ἀπόψε, Μαντλαίν, θὰ πᾶμε λιγάκι στὸν κινηματογράφο!...»

Ἡ ἄπιστη σύζυγος ὠστόσο δὲν ἄργησε νὰ παραξενευτῇ ἀπὸ τὸ ἀσυνήθιστο ὕψος τοῦ ἀνδρὸς της καὶ τὸν κτύπησε ἀπορῶντας.

—Γιᾶς ἄλλαξες, Ἀρμάνδε! τοῦ εἶπε. Ἐλεῖμα δυὸ μέρες ἀπὸ κοντὰ σου καὶ μοῦ ἔγινες ἄλλος ἄνθρωπος! Θεέ μου! Δὲν

Εἶδε τὴ γυναῖκα του, ποῦ τὴ φιλοῦσε ἕνας νεαρὸς κύριος...

θα τολμήσω άλλη φορά να ο' άφήσω μόνο...

Και δίχως να σταθίς ν' άκούση τις διαμαρτυρίες του, έτρεξε άμέσως στην κουζίνα.

—“Αμα δεν σε περιποιηθώ εγώ, χάνεις τ' ήθικό σου, καυμένε ‘Αρμάνδε! του ξαναείπε όταν γύρισε, κρατώντας ένα δίσκο στολισμένο με πυρογραφίες και μ' ένα ζεστό και μυρωδάτο τίλλιο. Ποιός ξέρει πόσο θα κακοπέρασε μονάχος! Μά ξεχνάς λοιπόν ότι στην ήλικία μας πρέπει να ζούμε ήσυχα, ορόνιμα, γιατί είμαστε παιδιά γέροι...”

—Δεν είχες όμως τις ίδιες ιδέες τ' 1907! τής ξέκοψε απότομα ο άνδρας της.

—‘Αλήθεια; Έκανε ή Μαντλαίν, Τ' 1907; “Α! Που θυμάμαι παιδιά τί ιδέες είχα εδώ και εικοσιέξη χρόνια;...”

Τ' 1907... Στή Μαντλαίν φαινόταν ότι είχε περάσει από τότε ένας ολόκληρος αιώνας. Κι' αλήθεια, πώς μπορούσε να θυμάται ότι είχε πεί τότε δυό-τρεις φορές κρυφά για να συναντήσει τ' φίλο της, από μία τρέλλα, από μία ιδιοτροπία, για να δοκιμάσει κι' εκείνη μία έρωτική περιπέτεια;...

Τώρα παιδιά ή κ. Μαντλαίν Μπουϊσσονέλ ήταν μία χοντρή γυναίκα με γκριζα μαλλιά που φορούσε πάντα σκούρα και μαύρα φορέματα... Μία χοντρή γυναίκα που καθάριζε τις γωνιές τ' 0 ταβανιού απ' τις άρχανες, που μπάλανε ύπομονετικά τ' ασπρόρρουχα και που κατέβαινε κάθε πρωί για να κάνει τ' άψωνια της. Ήταν μία καλή νοικοκυρά που νοιαζόταν για τόν άνδρα της και που δεν συλλογιζόταν τίποτε άλλο, παρά τήν ήσυχη, τή μονότονη, τήν ειρηνική ζωή τους...

—Φτάνει να μη μου άρρώσθεις, έκανε μία στιγμή κυτάζοντας τόν άνδρα της που έπινε τ' 0 τίλλιο του.

Κι' έπειτα πήρε άμέσως μία κουθέρα και τού τύλιξε τ' 0 πόδια.

—Μήπως κρύωσες; τόν ρώτησε. Είπε λιγάκι χλωμό τ' 0 πρόσωπό σου...

‘Ο Μπουϊσσονέλ σήκωσε τούς ώμους του.

—Δεν έχω τίποτα. Είμαι θαυμάσια στην ύγεια μου! τής άπάντησε γκρινιάζοντας.

—Τότε ήσύχασε λίγο, θά σου κάνει καλό κι' άφοι τ' 0 θέλεις, πάμε τ' άπόγευμα στόν κινηματογράφο, άν κι' είμαι κουρασμένη, καυμένε ‘Αρμάνδε...

Κι' ή κ. Μπουϊσσονέλ άγκάλιασε και φίλησε τρυφερά τόν άνδρα της σ' 0 μέτωπο.

‘Ο τμηματάρχης τότε τ' 0 ύπουργείου τών ‘Εσωτερικών έβηξε για να καθαρήσει τή φωνή του και μ' ένα παράξενο τόνο, πού τόν άκουγε για πρώτη φορά ή γυναίκα του, τής άπάντησε:

—“Άκουσε, Μαντλαίν, άλλαξα γνώμη... Δεν βγαρέσαι... Δεν άξίζει τόν κόπο να χάσουμε τήν ήσυχία μας για να πάμε στόν κινηματογράφο.

‘Η γυναίκα του, με εικοσιέξη χρόνων πιστή κι' άφοισμένη άγάπη, δεν είχε έξιλεώσει παιδιά μία παλιά σμαρτία της; ‘Ο ‘Αρμάνδος Μπουϊσσονέλ τήν είχε κιόλας συχωρέσει. Κι' ή ζωή τους έξακολούθησε να κυλά, όπως πρώτα, ήσυχα, μονότονα κι' ειρηνικά... ΖΑΝ ΚΟΤΤΟΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ

Η ΣΤΕΨΙΣ ΕΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

‘Ο Λατίνος Ιστορικός Ούσπεσκος περιγράφει ως έξης τόν έορτασμό τής άναγορεύσεως τ' 0 Κλαυδίου, εις αύτοκράτορα τών Ρωμαίων, μέσα στή Γερουσία:

“Μόλις έφθασε τ' 0 γράμμα, πού άνηγγελλε τήν άναγόρευση, ο πρώτος γερουσιαστής σηκώθηκε και είπε:

—Κλαύδιε Αύγουστε, είτε οι θεοί να σε χαρίσουν σ' έμάς!..

‘Η εύχή αυτή επανελήφθη από όλους τούς γερουσιαστάς, έξιητα φορές.

—Κλαύδιε Αύγουστε, έσένα, ή έναν δμιον μ' έσένα επιθυμήσαμε πάντοτε να είχαμε αύτοκράτορα!..

‘Επανελάσαν πάλι σαράντα φορές οι γερουσιασταί.

—Κλαύδιε Αύγουστε, ή πολιτεία σε επιθυμεί!.. ήταν ή τρίτη προσφώνηση, ή όποια επανελήφθη επίσης σαράντα φορές.

—Κλαύδιε Αύγουστε, ο άδελφός, ού πατέρας, ού γερουσιαστής άριστος, ού άλλθηνός ήγεμών άς είσαι για τήν πόλι!... ξαναφώναξαν κατόπιν έπι ογδόντα φορές οι γερουσιασταί.

—Κλαύδιε Αύγουστε, ελευθερώσε μας έσ' 0 από τόν Αύρήλιο!..

Και κατόπιν ο Πρόεδρος τής Γερουσίας παρέρωσε τ' 0 σκήπτρο σ' 0 νέον αύτοκράτορα.

Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΦΑΝΤΑΖΕΣΘΕ

ΤΑ ΖΩΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Τά πολεμικά σκυλιά. ‘Ο ήρωϊκός Σάντο τ' 0 ‘Αγγλο-Μποερικού πελέμου. ‘Η καταπληκτική γενναϊότης του. ‘Ο τραυματισμός του και ή παρασημφορία του. Γάτες, έχιδνες και χήνες ως «μασκώτ». ‘Ο Πήτερ τής ‘Αγγλικής φρουράς και ή ιστορία του. Σκύλοι τραυματιοφορείς, κλπ. κλπ.

Πολλοί στρατιώτες συνήθιζον να παίρνουν μαζί τους στόν πόλεμο τ' 0 αγαπημένα και πιστά σκυλιά τους.

Υπάρχουν σινεπάς άπειρα παραδείγματα ήρωϊσμού και αυτοθυσίας στρατιωτικών σκυλιών, πολλά τών όποίων βρήκαν τ' 0 θάνατο, ύπερασπίζοντας με λύσσα τούς κυρίους τους.

Πολλά επίσης απ' αυτά τ' 0 σκυλιά έχουν σώσει τούς κυρίους τους από βέβαιο θάνατο.

Στους στρατούς όλου τ' 0 κόσμου επικρατεί ή συνήθεια να έχουν ένα ζώο τ' 0 διάφορα Σύντάγματα, ένα ζώο, πού τ' 0 θεοφούν ως «μασκώτ» και τ' 0 παίρνουν μαζί τους στόν πόλεμο. Δεν ύπάρχει ‘Αγγλικό Σύνταγμα, πού ν' 0 μην έχη τήν «μασκώτ» του.

Στ' 0ν ‘Αγγλο-Μποερικό πόλεμο τ' 0 Σύνταγμα τών μηχανικών είχε μαζί του ένα περιήμο λαγωνικό, τ' 0 όποιο όνόμαζαν Σάντο. ‘Ο Σάντο αυτός στή μάχη τ' 0 ‘Υγκεριαν πολέμου γενναϊότατα. Στή γενική έσοδο ώρμησε σάν λυσσαίμενος σ' 0 χαρμάματα τών Μποέρος κι' άρχισε να καταξοξίζει τις σάγκες τών ποδιών τ' 0 έχθρου. Ένέσπειρεν έτσι τόν πανικό στους Μποέρος, όσπου ένας απ' αυτούς τ' 0 χτύπησε με τήν λόγχη του σ' 0 πλευρά. ‘Ο Σάντο σωριάστηκε τότε κάτω, χωρίς να μισση ν' 0 κουνηθή από τ' 0 μέρος πού έπεσε. Δεν φόρησε όπόσο ο ήρωϊκός σκύλος. Ένας ‘Αγγλος στρατιώτης τόν άράξε και τόν μετέφερε σ' 0 νοσοκομείο, όπου τ' 0 θέσαν τήν πληγή του. Σέ λίγο καιρό έγινε εντελώς καλά και παρασημοφορήθηκε με τ' 0 στρατιωτικό μετάλλιο, τ' 0 όποιον έφερον ύπερήφανα χορηγημένο τ' 0 λαμό του.

Στ' 0ν Κριμαϊκό πόλεμο πάλιν οι ‘Αγγλοι στρατιώτες είχαν μαζί τους...μιά γάτα! ‘Η γάτα αυτή τήν ώρα τής μάχης ακολουθούσε τούς στρατιώτες και σκοτώθηκε ένδοξα στή μάχη τής Βαλαζιάδας.

Τ' 0 2ον Σύνταγμα τών Ουαλλών είχαν επίσης έναν τράγο ως «μασκώτ», ο τράγος όμως αυτός σκοτώθηκε στή μάχη τ' 0 Αίν.

Τ' 0 Σύνταγμα τ' 0 Ντεθονοσίαα είχαν άλλοτε ως «μασκώτ» μιά...έχιδνα, με τήν όποια διασεδάσαν πολλοί οι στρατιώτες. ‘Η έχιδνα αυτή ήταν τυχερή.Τ' 0 Σύνταγμα κέρδιζε, όσο ζούσε, διάφορες μάχες. ‘Από τή μέρα όμως πού τήν σκοτώσε μιά όβιδα, μαζί με τόν στρατιώτη πού τήν βαστούσε άπάνω του, τ' 0 πράγματα άρχισαν να βγαίνουν άσχημα για τ' 0 Σύνταγμα τ' 0 Ντεθονοσίαα, τ' 0 όποιον νικήθηκε και επανάληψην.

Τ' 0 Σύνταγμα τ' 0 Σήφορθ έχει ως «μασκώτ» ένα έλθρι και τ' 0 Σύνταγμα τ' 0 Γουεργουϊζοσίαα μιά άντιλόπη.

‘Η περιεργότερη όμως «μασκώτ» ήταν ή χήνα τής ‘Αγγλικής φρουράς τ' 0 Γκόλνιστριμ, τήν όποια όνόμαζαν «Πήτερ». ‘Ο Πήτερ είχε...καταταγή έξιλεοντ' 0ν Καναδά, δηλαδή μιά μέρα κατέφερε μόνος του σ' 0 μαγειρείο τής φρουράς. Οι στρατιώτες τόν περιποιηθήκανε κι' αυτός τούς ακολουθούσε στήν ‘Αγγλία. Στ' 0 Λονδίνο δέ, σε κάθε παρέλασι πού γινόταν, ύμναγός τής φρουράς ήταν ο Πήτερ, πού έβάδιζε πάντα ξοπίσω, σοβαρός και περιήμανος.

Έκτός όμως από τ' 0 ζώα αυτά, πού άνήκουν σ' 0 λο τ' 0 Σύνταγμα, πολλοί ‘Αγγλοι στρατιώτες παίρνουν μαζί τους στόν πόλεμο τούς σκύλους τ' 0ν, τ' 0 γατάκια τους, τις μαιμούδες τους, κι' όποιο άλλο ζώο θέλουν, εκτός από τούς παπαγάλους, γιατί αυτοί είνε επικίνδυνοι με τούς παταγαλισμούς τ' 0ν.

Ένας Γάλλος στρατιώτης σε κάθε έφοδο έβαζε, έφομοφώντας κατά τ' 0ν έχθρου, τόν γάτο του άπάνω στους ώμους του!

Τ' 0 ζώα όμως πού διακρινθήκανε για τις ύπηρεσίες τους στόν παγκόσμιο πόλεμο, είνε τ' 0 σκυλιά-τραυματιοφορείς, πού τ' 0 χρησιμοποιήσανε όλοι οι έμπόλεμοι, και κυρίως οι Γάλλοι. ‘Απάνω στήν κόλασι τής μάχης, με τ' 0 μουγκρητά τών τηλεβόλων, τις τρομερές εκρήξεις τών όβιδων και τήν έννευριστική συναυλία τών σφαιρών, τ' 0 σκυλιά αυτά, άνηφώντας κάθε κίνδυνο, εκτελούσαν θαυμάσια τ' 0 καθήκον τους. Έσορναν τούς τραυματίες με προσχή μακρών τής μάχης, άδιαφορώντας για τις σφαίρες, πού σφύριζαν πλάι τους.

Πολλά από αυτά τ' 0 σκυλιά έχουν πάρει τόν πολεμικό σταυρό α' τάξεως, για τις ύπηρεσίες πού προσέφεραν.

